

mende år er budgetteret med en samlet udgift på 580.000 kr., og af denne udgift udgør ca. 400.000 kr. forsendelsesomkostninger.

Velfærdsrådets driftsregnskab udviser for de seneste 3 regnskabsår et stadigt stigende driftsunderskud, således i 1973-74 61.503,23 kr., i 1974-75 139.719,92 kr. og i 1975-76 ca. 536.000 kr.

Disse driftsunderskud har det været muligt at dække ved hjælp af de forøgede indtægter ved forhøjelsen af velfærdsafgiften i 1971, der i 1972-73 satte velfærdsrådet i stand til at opspare 1.326.593,83 kr., hvilket beløb blev henlagt til dækning af kommende års driftsunderskud. Denne reserve vil imidlertid snart være opbrugt. Med udgangen af regnskabsåret 1975-76 anslås velfærdsrådets beholdninger formelt at være nede på ca. 784.390,00 kr., men da 314.390 kr. af dette beløb er indskud m. m. i et sømandshotel i København og et i Antwerpen, er velfærdsrådets reelle disponible beholdning kun på ca. 470.000 kr.

Den økonomiske udvikling, hvor faldende indtægter og stigende udgifter accelererer i en for velfærdsrådet uheldig økonomisk udvikling, har man som allerede nævnt søgt at imødegå gennem besparelser og rationaliseringer. Uagtet dette og uagtet at man ved den interne budgetlægning for 1976-77 har været nødsaget til at foretage meget væsentlige og uønskede beskæringer indenfor rådets primære aktivitetsområder, skønnes rådets reelle beholdninger pr. 31. marts 1977 at ville være opbrugt.

Det for 1976-77 fastlagte aktivitetsniveau er alene afpasset efter de foreliggende økonomiske muligheder, dvs. at udgifterne er budgetteret til ikke at skulle overstige de løbende indtægter med tillæg af rådets reelle beholdninger ved årets begyndelse.

Blandt andet som følge af velfærdsrådets forpligtelser såvel i ind- som udland samt nødvendigheden af at velfærdsrådet disponerer over en driftskapital af en vis størrelse, må det, såfremt der ikke tilvejebringes øgede midler til velfærdsrådets virksomhed, i løbet af 1976-77 antages at blive nødvendigt at foretage yderligere aktivitetsnedskæringer, og i hvert fald fra 1. april 1977 vil en balance mellem indtægter og udgifter være en nødvendighed, der kun kan opnås gennem radikale nedskæringer i aktiviteter og personale.

Der er indenfor velfærdsrådet fuld enighed om, at det må betragtes som en højst beklagelig udvikling, hvis den af rådet i overensstemmelse med forudsætningerne for loven af 30. april 1948 gennem en længere årrække opbyggede socialprægede virksomhed til gavn for de søfarende af økonomiske grunde ikke skulle kunne videreføres og udbygges i rimeligt omfang.

Man skal også pege på betydningen af, at velfærdsrådet fortsat bliver i stand til at tage aktiv del i samarbejdet med velfærdsorganisationerne i de øvrige nordiske lande om løsning af fælles opgaver, hvilket samarbejde har eksisteret siden velfærdsrådets oprettelse i 1948.

I Norge og Sverige finansieredes velfærdsrådets søsterorganisationers løbende driftsudgifter oprindeligt på samme måde som det danske velfærdsråds virksomhed, dvs. gennem en velfærdsafgift, hvoraf rederne betalte 25 pct., de søfarende 25 pct. og staten 50 pct. Gennem en årrække har velfærdsafgiften imidlertid ikke kunnet dække det norske og det svenske velfærdsråds udgifter, og de manglende midler er tilvejebragt gennem årlige ekstraordinære statstilskud. I øvrigt kan henvises til vedhæftede bilag.

Et fælles træk i udviklingen har således været tilbagevendende finansieringsproblemer, hvilket i Norge førte til, at man i 1971 nedsatte et udvalg med den opgave at komme med forslag til ændringer i velfærdsvirksomhedens finansiering. Udvalgets betænkning — NOU 1973:4 Finansieringsordningen for velfærdsvirksomheden for søfolk — har dannet grundlag for en stortingsvedtagelse i efteråret 1975, hvorefter den norske velfærdsvirksomhed under navnet Velfærdstjenesten for Handelsflåten fra 1. januar 1976 har fået status som en statsinstitution under handelsdepartementet. Den norske velfærdsvirksomhed vil herefter fremtidig blive finansieret gennem bevillinger på de årlige finanslove, hvorved man bl. a. opnår stabilitet i virksomheden. Den hidtidige velfærdsafgift er bibeholdt, og stortinget skal hvert år tage stilling til afgiftens størrelse, men afgiften som sådan er ikke længere af direkte betydning for omfanget af den virksomhed, som Velfærdstjenesten for Handelsflåten varetager.

Også i Sverige har velfærdsvirksomheden